

LUBLIN 2017
700 LAT
MIASTA

PREZYDENT MIASTA LUBLIN

ul. Wieniawska 14, 20-071 Lublin, tel.: +48 81 466 1400, fax: +48 81 466 1401
e-mail: podatki@lublin.eu, ePUAP: /UMLublin/skrytka, www.um.lublin.eu

PE-TS.3130.13.2016

Lublin, 06.09.2016 r.

PE-OR.310.2.2016

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U.2015.613 - j.t. z późn. zm.) w związku ze złożonym w dniu 14.06.2016 r. wnioskiem przez [ ] o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej w zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego w opłacie skarbowej, tj. art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U.2015.783 - j.t. z późn. zm.)

postanawiam

uznać za nieprawidłowe stanowisko [ ] wskazane we wniosku, iż Wnioskodawca w opisanym zdarzeniu przyszłym nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

W dniu 14.06.2016 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął wniosek [ ] o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w opłacie skarbowej, tj. art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy o opłacie skarbowej, dotyczącej zdarzenia przyszłego polegającego na obowiązku zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 14b § 3 ww. ustawy - Ordynacja podatkowa [ ] wyczerpująco przedstawił przyszłe zdarzenie, zawarł we wniosku własne stanowisko w sprawie, wniósł stosowną opłatę. [ ] oświadczył, „że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postępowaniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej”.

Wnioskodawca przedstawił następujące zdarzenie przyszłe:

„Wnioskodawca jest osobą fizyczną – adwokatem. Wnioskodawca, jako profesjonalny pełnomocnik, zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych (dalej: „Klienci”) w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności (dalej: „Wierzytelności”).

Procedura dochodzenia wierzytelności przez Wnioskodawcę na rzecz danego Klienta będzie wyglądała w następujący sposób. Klient udzieli Wnioskodawcy pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych. Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi Klienta (dalej: „Dłużnik”) poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upomi-

w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie.

W odniesieniu do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej, Wnioskodawca wskazuje, że definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w KPA. I tak, w myśl art. 5 § 2 pkt 3 KPA, organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Komornik nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Potwierdził to m.in. Minister Finansów, wydając interpretację ogólną z dnia 9 czerwca 2015 r., dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. We wskazanej interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Minister Finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że *„(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.”*

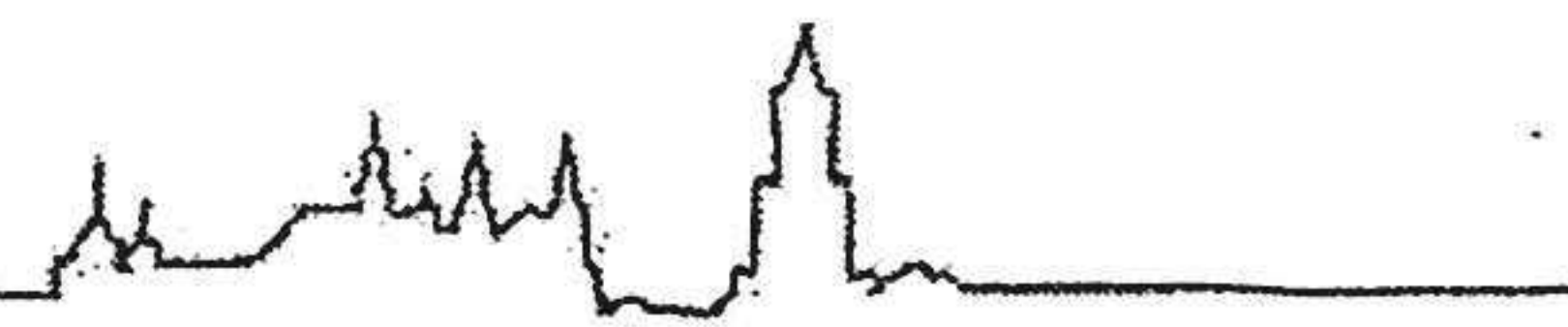
Dodatkowo, co potwierdził WSA w Gliwicach, *„z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej.”* (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. I SA/GI 192/08).

Mając na względzie powyższe, również w rozumieniu Ustawy o Opłacie, komornik nie może zostać uznany za podmiot wykonujący zadania zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

2. Brak uznania komornika za sąd

W opinii Wnioskodawcy, mając na względzie treść Ustawy o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, wykluczyć należy również możliwość uznania, że komornik jest sądem w rozumieniu Ustawy o Opłacie.

Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z art. 1 Ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sędzie rejonowym. Interpretacja ww. przepisu zgodnie z jego literalnym brzmieniem prowadzi do wniosku, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sadową, natomiast nie jest jej organem, jak również nie może być utożsamiany z sądem. Przepisy Ustawy o komornikach oddzielają również zadania wykonywane przez komorników od zadań wykonywanych przez sądy, przesądzając tym samym o odrębności komorników względem władzy sadowej. Komornicy, w myśl Ustawy o komornikach, jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. O trafności przedstawionej wyższej tezy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Wspomnieć należy w tym miejscu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. SK 26/03. W uzasadnieniu zostało wskazane, że *„Zarówno art. 758 k.p.c., jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sadową, a więc z konstytucyjnie wyodręb-*

nioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.”

Stanowisko, że komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust.1 pkt 4 Ustawy o Opłacie znajduje odzwierciedlenie również w doktrynie. W komentarzu do art. 6 Ustawy o Opłacie (Ofiarski Zbigniew, *Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz*, wyd. III), autor zwraca uwagę, że „(...) w art.6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika (podkr. Wnioskodawcy), ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.”

Końcowo, Wnioskodawca podkreśla, że prezentowane przez Wnioskodawcę stanowisko, zostało potwierdzone w interpretacjach indywidualnych wydawanych w analogicznych stanach faktycznych/zdarzeniach przyszłych. Przykładowo wskazać można interpretację indywidualną wydaną przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 4 marca 2016 r. (sygn. PE.OP.3130.15.2016.BPO, BPE-2-OP/31101/570/BPO/15) oraz interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Koszalina z dnia 31 października 2007 r.”

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko w sprawie przedstawnego zdarzenia przyszłego należy uznać za nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy o opłacie skarbowej (powołanej dalej jako u.o.s.) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 (podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej).

Z przytoczonego wyżej przepisu art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. wynika, że opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, m.in. w postępowaniu sądowym.

Obowiązujące przepisy nie zawierają definicji postępowania sądowego. W orzecznictwie sądownoadministracyjnym, w sprawie o zbliżonym stanie faktycznym, wyrażono pogląd, zgodnie z którym pojęcie „postępowanie sądowe” należy rozumieć szeroko. WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 16.09.2008 r. sygn. akt I SA/GI 192/08 (na który w złożonym wniosku powołuje się sam wnioskodawca) stwierdził, że postępowanie egzekucyjne jest częścią postępowania sądowego. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd oparł się na systematyce Kodeksu postępowania cywilnego (powołanego dalej jako k.p.c.) – normującego postępowanie sądowe w sprawach cywilnych. WSA zwrócił uwagę, że pośród postępowań uregulowanych w k.p.c. znajduje się też

postępowanie egzekucyjne. Na marginesie należy zaznaczyć, że również wnioskodawca w uzasadnieniu swojego stanowiska zgadza się z tym stwierdzeniem.

Dodatkowo, w myśl art. 758 k.p.c. sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych i działających przy tych sądach komorników. WSA stwierdził także, że „Użyte w ustawie określenia: „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (...) w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym” wskazują, że dla powstania obowiązku podatkowego znaczenie ma to, w jakiej sprawie pełnomocnictwo jest udzielone i sam fakt jego złożenia w związku z określonym postępowaniem, a nie podmiot, któremu się je składa.” Również w ocenie tutejszego organu, dla powstania obowiązku podatkowego w zapłacie opłaty skarbowej istotne jest to, w jakiej sprawie pełnomocnictwo zostało złożone, np.: w postępowaniu sądowym, a nie przed jakim podmiotem je złożono.

W świetle zatem przedstawionej regulacji art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. stwierdzić należy, że złożenie komornikowi sądowemu w postępowaniu egzekucyjnym dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, jego odpisu, wypisu bądź kopii, będzie objęte zakresem przedmiotowym ustawy o opłacie skarbowej i jako takie podlegać będzie opłacie skarbowej.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016.718 - j.t. z późn zm.) skargę do sądu wnosi się po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację – w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa.

Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi, tj. Prezydenta Miasta Lublin (skargę należy przesać na adres: Wydział Podatków Urzędu Miasta Lublin, ul. Wieniawska 14, 20-071 Lublin).

Z up. Prezydenta Miasta Lublin

mgr Iréna Szumlak
Skarbnik Miasta